

La lluita dels jubilats, és la lluita de tots

Els jubilats són molt sovint un dels col·lectius més castigats d'aquest sistema. Veiem com després d'haver estat tota una vida treballant, molts cops en condicions inhumanes, els hi retallen molts drets i llibertats: retallen en sanitat pública, els treuen de les seves cases, [com ja vam veure en el cas d'en Cinto](#), o directament els retallen les pensions.

Durant aquests ja casi dos mesos de confinament hem anat veient de forma molt recurrent notícies sobre la vergonyosa situació a les residències d'ancians. Un cas ben recent és el [d'una residència de Premià de Mar](#) on s'han registrat vint-i-quatre morts i prop de cent vuitanta positius per coronavirus sobre els dos-cents avis residents, és a dir, un 90%. Però el més greu de tot això és que tampoc ens ha de sorprendre ja que els treballadors de les residències porten des de l'inici denunciant les condicions higièniques.

Segons [una altra notícia de RTVE](#) a Espanya han mort 17.370 avis a residències per la Covid-19 o amb símptomes. Això significa que els morts a les residències d'ancians equivalen a casi el 70% del total, un xifra molt preocupant.

Algú podria dir que aquestes xifres no són per res extraordinàries i que ja era d'esperar que les morts per coronavirus a les franges d'edats més grans fossin més elevades. Si bé és cert que el coronavirus afecta més a les persones amb un sistema immunològic més feble, també cal dir que llavors s'haurien d'haver pres des de l'inici mesures més dràstiques en aquests centres. El cas és que no es van prendre ni mesures dràstiques ni casi cap mena de mesures en molts centres, com així ho indiquen les 38 investigacions penals

obertes a residències.

Però a tota aquesta situació cal sumar-li què és el que els hi depara el futur a aquestes generacions. Cada cop més mitjans de comunicació comencen a parlar de les conseqüències que tindrà aquesta crisi econòmica i és molt freqüent veure notícies com [aquesta de La Razón](#) en la que explica com el govern estudia una forta retallada a les pensions. Aquest comportament miserable per part del “*govern progressista*” no ens ha d’estranyar gens, ja que aquest és el veritable caràcter de la socialdemocràcia, aquest és el veritable caràcter del capitalisme! El que amb una mà cedeixen per amansar a la classe treballadora t’ho treuen amb l’altre mà. Mentre parlen d’un ingrés mínim vital, [segueixen al servei del gran capital financer](#), mentre s’omplen de discursos de democràcia i llibertat [el dia que mor Billy el niño](#), formen govern amb un torturador com Marlaska i [condecoren als policies que van reprimir l’1-0](#).

Cal que ens preguntem, llavors, què és el que ens porta a veure els jubilats com una carga, com un gasto. I per trobar una resposta clara ens cal anar a les arrels del mode de producció. Qualsevol persona que s’hagi interessat mínimament pel funcionament de l’economia i de les empreses en el marc actual, sabrà que treballadors no són gaire més que una màquina o que una parcel·la de terra. Què podem esperar d’un sistema que tracta a les persones com un factor més en el procés productiu? I per tant, què podem esperar d’un sistema que quan deixem de ser eficients per a augmentar el capital d’uns pocs es desentén de nosaltres?

La sensació constant de les persones grans de ser una càrrega és un símptoma més de que el capitalisme és criminal. Tot i les millores que presumeixi aportar la socialdemocràcia, no és ni molt menys el màxim al que hem d’aspirar. Aquesta sensació constant que tenen no és *ex nihilo*, sinó que prové justament

de que se'ls tracta com una càrrega.

Així doncs, la lluita dels jubilats és i ha de ser la nostra lluita, la lluita de la classe treballadora i dels estudiants, ja que és la lluita pel nostre futur i del futur dels que ens envolten. De la mateixa manera, la lluita dels jubilats no pot ser cap altre que la lluita pel socialisme, doncs és la única manera que se'ls tracti com és debut. Dins del capitalisme no podem aspirar a que se'ns tracti com a persones, i per tant a desenvolupar-nos com a tal. És per això que des del Partit Comunista Obrer de Catalunya (PCOC), cridem a enfortir aquesta lluita i a elevar-la a una qüestió de classe, unint aquesta lluita i totes les demés en una sola lluita de classes, en defensa de la classe treballadora i de tots els col·lectius colpejats pel capitalisme.

La lluita pel socialisme és la lluita pel nostre futur!

Per la unió de les classes populars!

Barcelona, 10 de maig de 2020

Cèl·lula Joan Comorera de Barcelona. Partit Comunista Obrer de Catalunya (PCOC)

La lucha de los jubilados, es la lucha de todos

Los jubilados son muy a menudo uno de los colectivos más castigados de este sistema. Vemos como después de haber estado toda una vida trabajando, muchas veces en condiciones inhumanas, se les recortan muchos derechos y libertades: recortan en sanidad pública, los sacan de sus casas, [como ya](#)

[vimos en el caso de Cinto](#), o directamente les recortan las pensiones.

Durante estos ya casi dos meses de confinamiento hemos ido viendo de forma muy recurrente noticias sobre la vergonzosa situación en las residencias de ancianos. Un caso muy reciente es el de [una residencia de Premià de Mar](#) donde se han registrado veinticuatro muertos y cerca de ciento ochenta positivos por coronavirus sobre los doscientos abuelos residentes, es decir, un 90%. Pero lo más grave de todo esto es que tampoco nos tiene que sorprender puesto que los trabajadores de las residencias llevan desde el inicio denunciando las condiciones higiénicas.

Según [otra noticia de RTVE](#) en España han muerto 17.370 abuelos en residencias por la Covid-19 o con síntomas. Esto significa que los muertos en las residencias de ancianos equivalen a casi el 70% del total, una cifra muy preocupante.

Alguien podría decir que estas cifras no son por nada extraordinarias y que ya era de esperar que las muertes por coronavirus en las franjas de edades más grandes fueran más elevadas. Si bien es cierto que el coronavirus afecta más a las personas con un sistema inmunológico más débil, también hay que decir que entonces se tendrían que haber tomado desde el inicio medidas más drásticas en estos centros. El caso es que no se tomaron ni medidas drásticas ni casi ningún tipo de medidas en muchos centros, como así lo indican las 38 investigaciones penales abiertas a residencias.

Pero a toda esta situación hay que sumarle qué es lo que les depara el futuro a estas generaciones. Cada vez más medios de comunicación empiezan a hablar de las consecuencias que tendrá esta crisis económica y es muy frecuente ver noticias como [esta de La Razón](#) en la que explica como el gobierno estudia un

fuerte recorte en las pensiones. Este comportamiento miserable por parte del “*gobierno progresista*” no nos tiene que extrañar nada, puesto que este es el verdadero carácter de la socialdemocracia, ieste es el verdadero carácter del capitalismo! Lo que con una mano ceden para amansar en la clase trabajadora te lo sacan con la otro mano. Mientras hablan de un ingreso mínimo vital, [siguen al servicio del gran capital Financiero](#), mientras se llenan de discursos de democracia y libertad [el día que muere Billy el niño](#), forman gobierno con un torturador como Marlaska y [condecoran a los policías que reprimieron el 1-0](#).

Hace falta que nos preguntamos, entonces, qué es lo que nos lleva a ver los jubilados como una carga, como un gasto. Y para encontrar una respuesta clara hay que ir a las raíces del modo de producción. Cualquier persona que se haya interesado mínimamente por el funcionamiento de la economía y de las empresas en el marco actual, sabrá que los trabajadores no son más que una máquina o una parcela de tierra. ¿Qué podemos esperar de un sistema que trata a las personas como un factor más en el proceso productivo? Y por tanto, ¿qué podemos esperar de un sistema que cuando dejamos de ser eficientes para aumentar el capital de unos pocos se desentiende de nosotros?

La sensación constante de las personas mayores de ser una carga es un síntoma más de que el capitalismo es criminal. Todas las mejoras que presuma aportar la socialdemocracia, no son ni mucho menos el máximo al que tenemos que aspirar. Esta sensación constante que tienen no es *ex nihilo*, sino que proviene justamente de que se los trata como una carga.

Así pues, la lucha de los jubilados es y tiene que ser nuestra lucha, la lucha de la clase trabajadora y de los estudiantes, puesto que es la lucha por nuestro futuro y del futuro de los que nos rodean. Del mismo modo, la lucha de los jubilados no

puede ser otra que la lucha por el socialismo, pues es la única manera que se los trate como es debido. Dentro del capitalismo no podemos aspirar a que se nos trate como personas, y por tanto a desarrollarnos como tal. Es por eso que desde el Partit Comunista Obrer de Catalunya (PCOC), llamamos a fortalecer esta lucha y a elevarla a una cuestión de clase, uniendo esta lucha y todas las demás en una sola lucha de clases, en defensa de la clase trabajadora y de todos los colectivos golpeados por el capitalismo.

¡La lucha por el socialismo es la lucha por nuestro futuro!

¡Por la unión de las clases populares!

Barcelona, 10 de mayo de 2020

Célula Joan Comorera de Barcelona. Partit Comunista Obrer de Catalunya (PCOC)